

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τοϋτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ετος χίλια δεκακόσα κι' εγδοήκοντα δευτώ,
τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι ανοικτό.

'Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω ξευπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
• Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'στῶν φόρων τήν αντίαρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα,

Τέσσαρες 'Ιουνίου!... πῶ! πῶ! τί καλοκαίρι!
κι' ή αύρα εὐωδίας οὐρητηρίων φέρει.

Ποῦνος δέκα και διακόσα
και συμβάντα τρέχουν τόσα.

Τρικούπης όμιλῶν μέ τόνον ύψηλόν.

'Ω άπευκταίον άκουσμα!... καθῶς ή φήμη φέρει
τοῦ Δεληγιάννη έσφιξε ό βασιλεύς τό χέρι,
και άλλας δέ τοῦ έκαμε μου λέγουν διαχύσεις,
κι' αυτός ό πρωτοκάθεδρος και πρώτος έν τοῖς ἴσοις
μέ δλην του τήν δύναμιν σαλπίζει έμμανῶς,
αυτό τό άπροσδόκητον και μέγα γεγονός.

Δέν έπρεπε νά θωπευθη ό ἴσος έν τοῖς πρώτοις
δι' οὐδέμιαν πρόφασιν και κατ' οὐδένα τρόπον...
μά είναι τόσον άπειρος εκείνος ό Βουλπιώτης!..
ό μάλλον άπειρότερος έκ τῶν αντιπροσώπων.
Και άν αυτόν δέν έστελλα νά μ' αντιπροσωπεύση,
τό στέμμα τόν Θεόδωρον δέν ήθελε θωπεύση.

Τοῦ Δεληγιάννη έσφιξε ό βασιλεύς τό χέρι
έμπρός εις δλους φανερά κι' ήμέρα μεσημέρι.
Και λέγουν πῶς τήν χείρα του επί πολὺ έκράτει...
γκοντέμ!.. πῶς έγινεν αυτό;... μ' έμβάλλ' εις ύποψίας,
και ήρχισε τούς κύκλους μου σπουδαίως νά ταράττη
τό άπροσδόκητον συμβάν αὐτῆς τῆς χειραψίας.

Δέν έπρεπε νά θωπευθη ό πρώτος έν τοῖς ἴσοις,
οὐδέ νά τύχη παντελῶς εὐνοίας και τιμῆς,
άλλ' όμως και ό κύριος Σιμόπουλος επίσης
έφάνη άπειρότατος και πρώτος άτζαμῆς.
'Α! έπρεπε εις τήν Γραβιάν έγώ νά εύρεθῶ
και όχι μ' άλλα πρόσωπα ν' αντιπροσωπευθῶ.

'Α! έπρεπε εις τήν Γραβιάν έγώ νά φύγω μόνος.
και άν έγώ επήγαινα εις τῆς Γραβίας τό Χάνι,
βεβαίως δέν θά έπιπτε 'στά χαμηλά ό θρόνος,
οὐδέ θά έθωπεύετο ή χείρ τοῦ Δεληγιάννη.
Γκοντέμ! πῶς έγινεν αυτό κανέννας δέν ειξεύρει,
κι' οὐδέ σαφή εξήγησιν θά δυνηθη νά εύρη.

Θεόδωρος και βασιλεύς!... ἰλιγγίῳ και φρίττω...
μά λέγουν πῶς ώμίλησε και εις τόν Καραπάνο...
εις τά καλά του θέβαια ό βασιλεύς δέν ήτο
και πιθανόν νά έσφιξε καιμια παραπάνω.
Τό ηῦρα... τοῦτο έγινε εις τήν Γραβιάν... άλλίως
δέν εξηγείται ή στοργή αὐτῆ τοῦ βασιλέως.

